

נאשמת דביא (משמאל: שוטרת)
„תתפללו על האוויר שלכם!”

במיוחד לנהל את הגנתה המישפטית. כאשר שאל אותה השופט מדוע לא הופיעה אצל סניגורה, שנאלץ להתפטר, הסבירה כי לא היה לה היכן להשאיר את ילדיה. „ואם תלכי לבית-הסוהר יהיה לך היכן להשאיר את הילדים. איזה מן תירוץ טיפשי זה?” שאל השופט.

כדי לעשות צדק אם הנאשמת שאל אותה השופט אם היא שרויה במצוקה כלכלית ורוצה שבית-המישפט ימנה לה סניגור. היא אמרה כי אמנם בעלה אינו ב"יחסם טובים עמה, בגלל המיקרה, אבל מישפחתה תממן את ההגנה.

השופט עיין במכתבי-הסחיטה ושאל אם אמנם היא אשר כתבה את מילות ניבול הפה במכתבים. מזל הודתה כי היא אשר כתבה אותם.

השופט שאל את איש המישטרה בולקינד היכן עדי-התביעה אילוז. ואז התברר, כי הלה ברח לפאריס.

„איך אפשר להמשיך במישפט אם ה"חשוד העיקרי איננו בארץ?” שאלה מזל, והשופט הסביר כי אילוז אינו חשוד כלל. אלא עדי-תביעה, וכי הנאשמת היחידה היא מזל.

מישפטה יימשך כאשר תהיה מיוצגת על-ידי סניגור.

איזנה אדון

חשודה שמצאה תחב"ב: סחיטה באיומים

רצתה כסף

בדירה שנפרצה. אולם אילוז העביר מייד את החשד למזל.

הוא טען כי היא אשר פיתתה אותו לפרוץ את הכספת ואף נתנה לו את ה"מפתח". הוא סיפר כי היא פיתתה אותו לעוד פריצות ונתנה לו מפתח נוסף, כדי לבצע פריצה בדירת תורכים עשירים הגרים באותו הבניין. ואכן מפתח כזה נמצא אצל אילוז.

מאידך טענה מזל, כי היא מעולם לא פיתתה אותו. להיפך. אחרי שהתגלתה ה"פריצה בבית המותה אילוז האשים אותה. הוא הגיע לביתה כאשר בעלה נמצא ב"עבודה, ואיים עליה שאם היא לא תספק לו את הכסף, כדי להחזיר את סכום ה"פריצה לבעלה ולמשפחתו, הוא יהרוג אותה ואת ילדה.

מישפט נגד

מזל

מזל הובילה את המישטרה למקום שבו לטענתה חבוי אקדחו של אילוז. ואכן, נמצא אקדח במקום.

שוים לכם יותר מהכסף, אז תשים את זה בארון.”

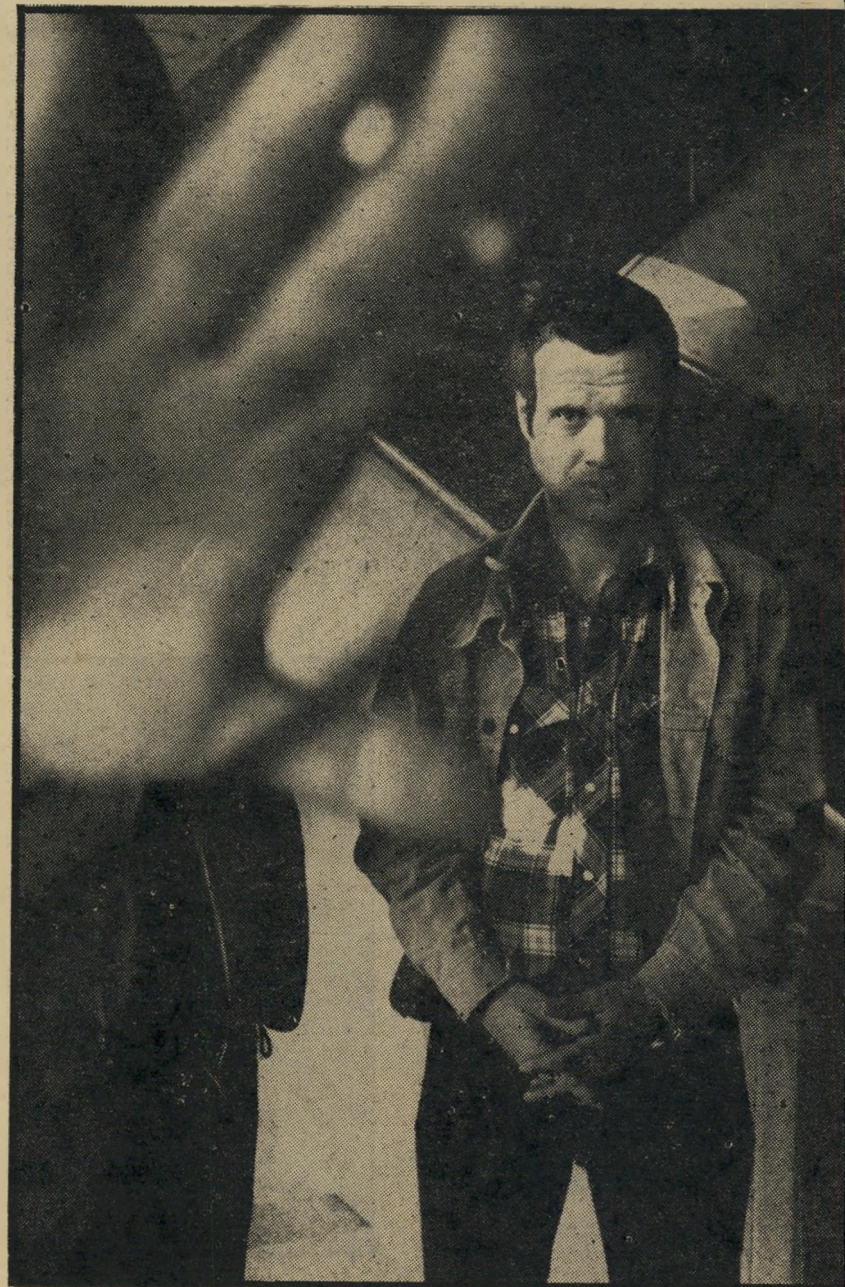
כספת נעולה

בבית החמה

המישטרה עצרה את מזל. בתחילה הכחישה הצעירה את הכל, ואמרה שאין לה כל קשר לעניין. אך כעבור כשעה שינתה את גירסתה. היא גוללה בפני ה"שוטרים סיפור מוזר.

היא הודתה כי כתבה את מכתבי-האיום והניחה אותם בתיבת-המיכתבים. אולם ל"דבריה לא היא היתה היוזמת. היא היתה רק מכשיר בידיו של צעיר חלוני בשם דויד אילוז, שאילץ אותה באיומי אקדח לבצע את העבירה.

מקור השפעתו של אילוז עליה היה בפריצה שאירעה לילה אחד לדירת המותה של מזל. בדירה זו היתה כספת נעולה, וההורים שהו באותה עת בברזיל. מפתח אחד של הכספת היה חבוי בדירה, וה"מפתח השני היה אצל מזל. כאשר נפרצה הכספת חשדו בני המישפחה באילוז, שהיה ידידו של אחד הבנים, ולן לילה אחד

קורבן-סחיטה ספח זיכרינג (יד שוטרת)
„זוהי הפעם האחרונה!”

היא סיפרה כי כדי להשיג כסף החליט אילוז על הסחיטה. הכתיב לה את המכתבים והדריך אותה כיצד לבצע את הדבר. גם בעת שנתפסה על-ידי המישטרה, חיכה לה אילוז, לדבריה, ליד הבית.

המישטרה עצרה גם את אילוז. חיים בולקינד, איש המישטרה שחקר בעניין, הפגיש בין השניים, במהלך הפגישה סיפר כל אחד מהם את גירסתו.

התביעה הכללית החליטה להגיש מישפט נגד מזל על הסחיטה, שבו היה אילוז העד העיקרי. כן הבטיחה התביעה כי תגיש מישפט נגד אילוז על הפריצה ש"בוצעה לבית המותה של מזל.

ללא הגנה, על

ספסל הנאשמים

השבוע ישבה מזל על ספסל עורכי-הדין, מאחר שלא היתה מיוצגת. לידה ישבה שוטרת. בקצהו השני של ה"ספסל ישב איש התביעה הוותיק משה אלדובסקי.

השופט דויד ולך נעץ מבטו בנאשמת והניע בראשו. הוא לא היה מרוצה מהעוב"דה שהיא אינה מיוצגת. האשמה נגדה חמורה, והנאשמת לא נראתה מוכשרת